

Arrest

nr. 275 587 van 28 juli 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X – beiden handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X – en X en X, die allen verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 april 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 maart 2022 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 april 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché A. BORTOLAZZI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 juni 2018 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 8 maart 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.06.2018 werd ingediend door :

*M. (...), D. (...) (R.R.: (...))
geboren te A. (...) op (...)*

*+ echtgenote: P. (...), T. (...) (R.R.: (...))
geboren te E. (...) op (...)*

*+ 2 meerderjarige kinderen:
- M. (...), K. (...) (R.R.: (...)), geboren te E. (...) op (...)
- M. (...), A. (...) (R.R.: (...)), geboren te M. (...) op (...)*

*+ minderjarig kind:
- M. (...), G. (...) (R.R.: (...)), geboren te M. (...) op (...)*

*nationaliteit: Armenië
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen dienen op 03.02.2009 een Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 03.02.2011 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV).

De duur van deze procedure – namelijk 2 jaar – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen verklaren dat hun kinderen in België naar school gaan/zijn gegaan. Verder beweren zij dat K. (...) en A. (...) geen Armeens kunnen lezen of schrijven. Hieromtrent dient er vooreerst opgemerkt te worden dat het feit dat K. (...) en A. (...) in België school hebben gelopen, bewijst dat hen het recht op onderwijs niet werd ontnomen. Bovendien zijn K. (...) en A. (...) nu meerderjarig en zijn zij dus niet langer school- en/of leerplichtig in België. Betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat hun twee meerderjarige zonen momenteel als volwaardige leerlingen aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, zijn ingeschreven. Indien betrokkenen toch dergelijke bewijzen kunnen voorleggen, kunnen hun meerderjarige zonen op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om hun studies hier verder te zetten. Voor wat betreft de bewering dat hun twee meerderjarige zonen geen Armeens zouden kunnen lezen of schrijven, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet verklaren waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid zou vormen die betrokkenen beletten om tijdelijk terug te keren om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Immers wordt er van betrokkenen niet verwacht dat zij definitief terugkeren naar hun land van herkomst, enkel dat zij via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf dienen in te dienen, wat op zich slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied betreft.

Wat de scholing van hun minderjarige zoon, G. (...), betreft, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet

in het land van herkomst te vinden is. Betrokkenen beweren verder dat ook G. (...) geen Armeens kan lezen of schrijven, doch zij leggen hiervan geen bewijzen voor. Bovendien blijkt uit de voorgelegde verklaring van de Armeense autoriteiten dat kinderen die het Armeens niet kunnen lezen en schrijven helemaal niet dat deze niet kunnen aansluiten in het onderwijssysteem in Armenië. Deze verklaring stelt enkel dat zij daardoor minstens één schooljaar zullen verliezen maar niet dat zij louter op basis van dit feit uitgesloten zouden worden op het krijgen van onderwijs.

Voor wat betreft de bewering dat G. (...) nooit in Armenië is geweest, dient er opgemerkt te worden dat, hoewel G. (...) niet in Armenië is geboren, hij wel via zijn ouders een band heeft met Armenië. Betrokkenen hebben immers de Armeense nationaliteit en zijn in Armenië geboren. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkenen hun kind tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbeperkte duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.

Tot slot, wat betreft het feit dat hun minderjarig kind in België is geboren; betrokkenen verklaren niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen zich hebben aangepast aan de Belgische situatie, dat zij vlot Nederlands spreken, dat zij vrijwilligerswerk leveren ten voordele van "Temse Watersport", dat mevrouw als poetsvrouw met dienstencheques zou kunnen werken en dat meneer een Belgisch rijbewijs voorlegt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat zij het vertrouwensbeginsel eveneens geschonden achten.

Naast een theoretische uiteenzetting, lichten de verzoekende partijen hun enig middel toe als volgt:

"II.1.2. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn om een aanvraag vanuit België in te dienen. Nochtans zijn er verschillende elementen aanwezig in het dossier die het bijzonder moeilijk maken voor verzoekende partijen om hun aanvraag vanuit Armenië in te dienen.

Immers, er is eerstens helemaal geen Belgisch diplomatiek punt of ambassade in Armenië waar verzoekende partijen hun aanvraag zouden kunnen indienen. Het dichtstbijzijnde ambassade is in Rusland en de familie zou dan naar Rusland moeten emigreren, daar de aanvraag indienen en het resultaat afwachten?

Verwerende partij is niet ernstig in haar argumentatie. Zij heeft er VIER JAAR (!) over gedaan om een beslissing te nemen over de huidige aanvraag van verzoekende partijen. Hoelang zullen zij in Rusland – of God weet waar - moeten overleven alvorens verwerende partij een nieuwe beslissing neemt omtrent een nieuwe aanvraag?!

Uiteraard zijn er in casu weldegelijk buitengewone omstandigheden aanwezig om de aanvraag vanuit België in te dienen: er is geen diplomatieke post in hun land van herkomst, alle kinderen hebben hier school gelopen en kunnen niet lezen of schrijven in het Armeens, het jongste zoon van verzoekende partijen is in België geboren en gaat hier zijn hele leven naar school. Toen de aanvraag ingediend werd door verzoekende partij, was hij net schoolplichtig. Verwerende partij wachtte vier jaar om een beslissing te nemen aangaande de aanvraag tot humanitaire regularisatie waardoor het nog nefaster is om zijn scholing te onderbreken en terug te keren naar Armenië of Rusland, daar nieuwe scholing te starten om dan (opnieuw) na 4 jaar een nieuwe beslissing te krijgen van verwerende partij aangaande hun aanvraag. Bovendien rept verwerende partij met geen woord over het feit dat er geen diplomatieke post is in Armenië dan wem waar de kinderen dan wel hun scholing moeten voortzetten in afwachting van de beslissing van verwerende partij.

Verzoekende partijen kunnen aldus de aanvraag niet indienen vanuit hun land van herkomst. Dat kan enkel in Rusland. Echter, zij zijn geen Russische onderdanen, noch kunnen zij er verblijven.

Zij hebben geen enkele band met Rusland en kunnen er onmogelijk naartoe om een aanvraag in te dienen en er het resultaat af te wachten – zeker gezien wachttermijnen van dergelijke procedures 4 jaar of meer overschrijden.

Dit op zich is eigenlijk reeds een buitengewone omstandigheid, zoals bevestigd door de Raad van State: cf. (R.v.St nr. 198 769 du 9 december 2009) :

“buitengewone omstandigheden”, in de zin van het vroegere artikel 9, derde lid, omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken; dat een aanvraag, ingediend met toepassing van het vroegere artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, vanwege de overheid een dubbel onderzoek vereiste; dat vooreerst diende nagegaan of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar was en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te bekomen gegrond zijn; dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen; dat hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen; dat uit zijn uiteenzetting duidelijk dient te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat; dat als typische buiten-gewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.

Gezien er geen diplomatieke post beschikbaar is in Armenië om de aanvraag in te dienen, is het voor verzoekende partijen vervolgens ook onmogelijk om de aanvraag vanuit hun land van herkomst in te dienen.

II.1.3 Maar er is meer, zo verblijven verzoekende partijen reeds meer dan 13 jaar in België. De twee oudste kinderen van verzoekende partijen kwamen samen met hun ouders naar België toen zij nog minderjarig waren. Ondertussen zijn zij volledig geïntegreerd in België liepen zij hier school, behaalden verschillende diploma's en kennen zij niets anders dan onze samenleving. Zij zijn volledig klaar en inzetbaar in als werkrachten.

De jongste zoon van verzoekende partijen werd in België geboren en heeft geen enkele connectie of affiliatie met Armenië. Hij kent noch de cultuur, kan noch lezen en schrijven in die taal en beschouwt zichzelf meer als een Vlaming dan als Belg.

Verwerende partij doet het erg eenvoudig lijken voor verzoekende partijen om terug te keren naar Armenië en vanuit daar hun aanvraag in te dienen, terwijl dat helemaal niet zo is!

Het is dan ook onbegrijpelijk dat verwerende partij al deze zaken niet als buitengewone omstandigheden acht die het voor verzoekende partijen bijzonder moeilijk maken om de aanvraag vanuit hun land van herkomst in te dienen.

II.1.3 Verzoekende partijen begrijpen werkelijk niet welke criteria verwerende partij gebruikt om iemand de gunst van humanitaire regularisatie te verlenen, als zij niet in aanmerking komen voor humanitaire regularisatie, dan komt niemand in aanmerking...

Al deze elementen vormen uiteraard een ernstig argument om verzoekende partijen verblijf te verlenen, zij kunnen onmiddellijk aan de slag, zullen nooit ten laste vallen van het Belgisch sociaal zekerheids-systeem en zal nu – meer dan ooit – een meerwaarde betekenen voor onze maatschappij. Verwerende partij heeft het dossier van verzoekende partijen klaarblijkelijk niet grondig gelezen.

Verwerende partij is bijzonder onzorgvuldig te werk gegaan en schendt op manifeste wijze de materiële motiveringsplicht.

II.1.4. Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn immers omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Verzoekende partijen menen dat zij in casu wel degelijk hebben aangetoond dat het voor hen bijzonder moeilijk is om hun aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen.

Wat er ook van moge zijn. In casu zijn er wel degelijk buitengewone omstandigheden voorradig die toelaten dat de aanvraag van verzoekende partijen in België mag worden ingediend.

In casu werd bewezen dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone en onnodige inspanning zou betekenen voor verzoekende partij.

II.1.5. Daarnaast stelt verwerende partij dat de elementen qua integratie van verzoekende partij, tot de gegrondheid behoren en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

(...)

Nergens in de Vreemdelingenwet – ook niet in artikel 9bis – wordt wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren of welke elementen tot de gegrondheidsfase zouden behoren.

Verwerende partij meent dat de perfecte integratie van verzoekende partijen geen reden is om over te gaan tot regularisatie.

Verzoekende partijen begrijpen niet waarom de lokale verankering, de werkbeloftes, hun vrijwilligerswerk,... niet leidt tot verblijf. Verzoekende partijen menen juist dat de elementen qua integratie onherroepelijk deel uitmaken van de buitengewone omstandigheden.

II.1.6. In die zin menen de verzoekende partijen dan ook dat de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de materiële motiveringsplicht heeft geschonden."

2.2. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid echter "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen nergens in hun betoog verduidelijken op welke wijze de bestreden beslissing het vertrouwensbeginsel zou schenden.

In zoverre de verzoekende partijen de schending zouden wensen aan te voeren van het vertrouwensbeginsel, is het middel dan ook onontvankelijk.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor dit beginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. De schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partijen de schending aanvoeren.

2.5. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Als algemene regel geldt dus dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument, het hem wel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staats-secretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Om de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, moet de aanvrager, zoals reeds gesteld, aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het is dan aan de gemachtigde om op afdoende wijze de redenen weer te geven waarom de ingeroepen beletsels niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Aangezien het aan de aanvrager zelf toekomt om de buitengewone omstandigheden naar voor te brengen en te staven, kan de gemachtigde zich beperken tot het weergeven van de motieven waarom de in de aanvraag aangegeven elementen niet in aanmerking kunnen worden genomen als een buitengewone omstandigheid die toelaat om af te zien van de regel dat de aanvraag in het buitenland moet worden ingediend. De gemachtigde moet niet zelf onderzoeken en dus ook niet motiveren welke concrete beletsels er, buiten de in de aanvraag gemelde elementen, eventueel wel in aanmerking zouden kunnen worden genomen.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.6. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland hebben ingediend niet werden aanvaard of bewezen.

2.7. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen kunnen worden bijgetreden waar zij stellen dat nergens in de Vreemdelingenwet, en dus ook niet in artikel 9bis, wettelijk wordt vastgelegd welke elementen behoren tot de ontvankelijkheidsfase en welke tot de gegrondheidsfase. De Raad wijst erop dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de in de aanvraag aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partijen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland alsook dat de in de aanvraag aangevoerde elementen van integratie van de verzoekende partijen in de fase van de ontvankelijkheid niet worden behandeld. Voorts kan in de motieven van de bestreden beslissing worden gelezen dat de door de verzoekende partijen in hun aanvraag ingeroepen elementen van integratie, namelijk het feit dat zij zich hebben aangepast aan de Belgische situatie, zij vlot Nederlands spreken, zij vrijwilligerswerk leveren en zij zouden kunnen werken en een Belgisch rijbewijs voorleggen, betrekking hebben op de gegrondheid, waarbij wordt gewezen op een arrest van de Raad van State. In dit arrest (RvS 9 december 2009, nr. 198.769), wordt gesteld dat omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend. De verzoekende partijen kunnen niet worden gevolgd waar zij zouden menen dat de bestreden beslissing hen niet leert waarom de elementen van hun lokale verankering, werkbeloftes en hun vrijwilligerswerk niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. De verzoekende partijen tonen verder niet aan dat het oordeel van de gemachtigde dat de door hen aangevoerde elementen van integratie niet aantonen waarom zij de aanvraag niet kunnen indienen in het buitenland foutief of kennelijk onredelijk is. Zij tonen immers niet aan op welke wijze de door hen ingeroepen integratie een aanvraag in het buitenland zou verhinderen. Zij tonen niet in concreto aan dat hun integratie bestaande uit onder meer hun lokale verankering, de werkbeloftes en vrijwilligerswerk het voor hen onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure. Door enkel te stellen dat zij menen dat elementen qua integratie onherroepelijk deel uitmaken van de buitengewone omstandigheden, geven zij enkel blijk van een andere mening dan de verwerende partij, doch tonen hiermee het foutief of kennelijk

onredelijk karakter van de in de bestreden beslissing weergegeven motieven betreffende de integratie niet aan.

Waar de verzoekende partijen nog voorhouden niet te begrijpen waarom hun lokale verankering niet leidt tot verblijf, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de ontvanke-lijkheid van de aanvraag, met name of er geldige buitengewone omstandigheden zijn. De verzoekende partijen kunnen aldus niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij meent dat hun perfecte integra-tie geen reden is om over te gaan tot regularisatie. De verwerende partij heeft in casu de aanvraag onontvankelijk verklaard om reden dat er geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond, zodat een onderzoek van de gegrondheid, met name het onderzoek naar het feit of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, zich geenszins opdrong.

2.8. De verzoekende partij betogen dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om de aanvraag in België in te dienen, dat alle kinderen hier school gelopen hebben, niet kunnen lezen of schrijven in het Armeens, de jongste zoon in België is geboren en hier zijn hele leven naar school gaat, dat zij reeds meer dan dertien jaar in België verblijven, dat de twee oudste kinderen samen met hun ouders naar België kwamen toen ze nog minderjarig waren, dat zij ondertussen volledig geïntegreerd zijn in België en hier school liepen, dat zij verschillende diploma's behalen en niets anders kennen dan onze samenleving, dat zij volledig klaar en inzetbaar zijn als werkkrachten, dat de jongste zoon in België werd geboren en geen enkele connectie of affiliatie heeft met Armenië, dat hij noch de cultuur kent, noch kan lezen en schrijven in die taal en zichzelf meer *“als een Vlaming dan als Belg”* beschouwt, en menen dat het onbegrijpelijk is waarom de verwerende partij al deze elementen geen buitengewone omstandigheden acht die het voor hen bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit hun herkomstland.

De bestreden beslissing bevat nochtans expliciete en zeer duidelijke motieven over al deze aange-voerde elementen en de redenen waarom deze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Zij kunnen bij de eenvoudige lezing van de omstandig gemotiveerde bestreden beslissing worden begre-pen, zoals blijkt uit volgende motieven:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

(...)

Betrokkenen verklaren dat hun kinderen in België naar school gaan/zijn gegaan. Verder beweren zij dat K. (...) en A. (...) geen Armeens kunnen lezen of schrijven. Hieromtrent dient er vooreerst opgemerkt te worden dat het feit dat K. (...) en A. (...) in België school hebben gelopen, bewijst dat hen het recht op onderwijs niet werd ontnomen. Bovendien zijn K. (...) en A. (...) nu meerderjarig en zijn zij dus niet langer school- en/of leerplichtig in België. Betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat hun twee meerderjarige zonen momenteel als volwaardige leerlingen aan een door de overheid erkende onder-wijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, zijn ingeschreven. Indien betrokkenen toch dergelijke bewijzen kunnen voorleggen, kunnen hun meerderjarige zonen op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om hun studies hier verder te zetten. Voor wat betreft de bewering dat hun twee meerderjarige zonen geen Armeens zouden kunnen lezen of schrijven, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet verklaren waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid zou vormen die betrokkenen beletten om tijdelijk terug te keren om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Immers wordt er van betrokkenen niet verwacht dat zij definitief terugkeren naar hun land van herkomst, enkel dat zij via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf dienen in te dienen, wat op zich slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied betreft.

Wat de scholing van hun minderjarige zoon, G. (...), betreft, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Betrokkenen beweren verder dat ook G. (...) geen Armeens kan lezen of schrijven, doch zij leggen hiervan geen bewijzen voor. Bovendien blijkt uit de voorgelegde verklaring van de Armeense autoriteiten dat kinderen die het Armeens niet kunnen lezen en schrijven helemaal niet dat deze niet kunnen aansluiten in het onderwijssysteem in Armenië. Deze verklaring stelt enkel dat zij daardoor minstens één schooljaar zullen verliezen maar niet dat zij louter op basis van dit feit uitgesloten zouden worden op het krijgen van onderwijs.

Voor wat betreft de bewering dat G. (...) nooit in Armenië is geweest, dient er opgemerkt te worden dat, hoewel G. (...) niet in Armenië is geboren, hij wel via zijn ouders een band heeft met Armenië. Betrokkenen hebben immers de Armeense nationaliteit en zijn in Armenië geboren. Er mag dan ook worden van

uitgegaan dat betrokkenen hun kind tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbeperkte duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.

Tot slot, wat betreft het feit dat hun minderjarig kind in België is geboren; betrokkenen verklaren niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen zich hebben aangepast aan de Belgische situatie, dat zij vlot Nederlands spreken, dat zij vrijwilligerswerk leveren ten voordele van "Temse Watersport", dat mevrouw als poetsvrouw met dienstencheques zou kunnen werken en dat meneer een Belgisch rijbewijs voorlegt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Met het enkel herhalen van de elementen van hun aanvraag, die zoals blijkt uit voormelde motieven werden besproken en waaromtrent werd gemotiveerd waarom deze geen buitengewone omstandigheden uitmaken, tonen de verzoekende partijen het foutief of kennelijk onredelijk karakter van de motieven van de bestreden beslissing niet aan. Ook door louter voor te houden dat de verwerende partij het erg eenvoudig doet lijken om terug te keren naar Armenië en van daaruit hun aanvraag in te dienen, terwijl dit helemaal niet zo is, tonen zij het foutief of kennelijk onredelijk karakter niet aan. Met hun kritiek geven zij enkel blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Het loutere feit dat de verzoekende partijen de mening zijn toegedaan dat in casu werd bewezen dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone en onnodige inspanning zou betekenen voor de verzoekende partijen, dat zij wel degelijk hebben aangetoond dat het voor hen bijzonder moeilijk is om hun aanvraag vanuit het herkomstland in te dienen en dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die toelaten dat de aanvraag van de verzoekende partijen in België mag worden ingediend, kan uiteraard niet volstaan om te leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Met een dergelijke loutere bewering of mening weerleggen de verzoekende partijen echter op geen enkele concrete wijze de uitgebreide en duidelijke motieven in de bestreden beslissing waarom de verwerende partij van oordeel is dat elk van de aangehaalde elementen niet in aanmerking kan worden genomen als buitengewone omstandigheid. In zoverre de verzoekende partijen met een dergelijk betoog de Raad willen verleiden tot het herbeoordelen van de elementen van integratie en verblijf in België, merkt de Raad op dat hij optreedt als annulatierechter en dat hij zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing heeft uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur en de verzoekende partijen kunnen daarop dan ook niet aansturen.

2.9. Betreffende het betoog dat zij werkelijk niet begrijpen welke criteria de verwerende partij gebruikt om iemand de gunst van humanitaire regularisatie te verlenen en dat als zij niet in aanmerking komen, dan niemand, dat alle elementen uiteraard een ernstig argument vormen om hen het verblijf te verlenen, dat zij onmiddellijk aan de slag kunnen en nooit ten laste zullen vallen van het Belgisch sociaal zekerheidssysteem en zij, nu meer dan ooit, een meerwaarde zullen betekenen voor onze maatschappij, dat de verwerende partij klaarblijkelijk het dossier niet grondig heeft gelezen en bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan, herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de ontvankelijkheid van de aanvraag, met name of er geldige buitengewone omstandigheden zijn. De verwerende partij heeft in casu de aanvraag onontvankelijk verklaard om reden dat er geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond, zodat een onderzoek van de gegrondheid, met name het onderzoek naar de vraag of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, zich geenszins opdrong. Met andere woorden werd in casu niet geoordeeld over de vraag of aan de verzoekende partijen de gunst van machtiging kan worden verleend. Het betoog van de verzoekende partijen is dan ook niet dienstig. Nu de aanvraag onontvankelijk is verklaard, blijkt niet dat in de bestreden beslissing diende te worden gemotiveerd waarom de in de aanvraag ingeroepen elementen niet aanvaardbaar zijn om ten gronde de verblijfsmachtiging toe te staan, of in dit verband reeds enig onderzoek diende plaats te vinden.

2.10. Waar de verzoekende partijen betogen dat er verschillende elementen aanwezig zijn in het dossier die het voor hen bijzonder moeilijk maken om hun aanvraag in Armenië in te dienen, kan de Raad enkel vaststellen dat zij met een dergelijke loutere bewering of mening echter op geen enkele concrete wijze de uitgebreide en duidelijke motieven in de bestreden beslissing, waarom de verwerende partij van oordeel

is dat elk van de aangehaalde elementen niet in aanmerking kan worden genomen als buitengewone omstandigheid, weerleggen.

Betreffende het betoog dat er helemaal geen Belgisch diplomatiek punt of ambassade in Armenië is waar zij hun aanvraag zouden kunnen indienen, dat de dichtstbijzijnde ambassade in Rusland is en de familie dan naar Rusland zou moeten emigreren, daar de aanvraag indienen en het resultaat afwachten, dat er weldegelijk buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om de aanvraag in België in te dienen daar er geen diplomatieke post is in hun land van herkomst, dat de verwerende partij met geen enkel woord rept over het feit dat er geen diplomatieke post is in Armenië, dat zij een aanvraag niet kunnen indienen vanuit het land van herkomst, dat dit enkel kan vanuit Rusland, dat zij echter geen Russische onderdanen zijn, noch er kunnen verblijven, dat zij geen enkele band hebben met Rusland en er onmogelijk naartoe kunnen om een aanvraag in te dienen en er het resultaat af te wachten, dat dit op zich reeds een buitengewone omstandigheid is, zoals bevestigd door de Raad van State, dat gezien er geen diplomatieke post beschikbaar is in Armenië om de aanvraag in te dienen, het voor hen vervolgens onmogelijk is om de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partijen in hun aanvraag geenszins hebben aangehaald dat het feit dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is in Armenië een buitengewone omstandigheid uitmaakt, noch dat zij zouden moeten emigreren naar Rusland teneinde de aanvraag in te dienen en het resultaat af te wachten, dat zij geen Russische onderdanen zijn, noch er kunnen verblijven, dat zij geen enkele band hebben met Rusland en er onmogelijk naartoe kunnen om een aanvraag in te dienen. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid geen onderzoek te hebben gedaan naar deze elementen, daar het in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan de aanvragers toekomt concreet uiteen te zetten waaruit de buitengewone omstandigheden bestaan die hen verhinderen om hun aanvraag om verblijfsmachtiging in het buitenland in te dienen. De verwerende partij dient dan ook uitsluitend de in de aanvraag aangevoerde elementen te beoordelen en moet zelf geen uitgebreider onderzoek voeren.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat in zoverre de verzoekende partijen betogen dat, gezien er geen diplomatieke post beschikbaar is in Armenië om de aanvraag in te dienen, het voor hen vervolgens onmogelijk is om de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen, zij er aan voorbij lijken te gaan dat artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Aldus dient niet te worden aangetoond dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is een aanvraag in te dienen in het land van herkomst, doch wel dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is een aanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Tot slot stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen menen dat de verwerende partij niet ernstig is in haar argumentatie daar zij er vier jaar over heeft gedaan om een beslissing te nemen over de huidige aanvraag, waarna zij zich de vraag stellen hoelang zij in Rusland zullen moeten overleven alvorens de verwerende partij een nieuwe beslissing neemt over een nieuwe aanvraag. Zij wijzen er ook op dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden zijn om hun aanvraag in België in te dienen, dat geen van de kinderen kan lezen en schrijven in het Armeens, dat hun jongste zoon hier zijn hele leven naar school gaat, dat hij toen de aanvraag werd ingediend, net schoolplichtig was, dat de verwerende partij vier jaar wachtte om een beslissing te nemen aangaande de aanvraag tot humanitaire regularisatie waardoor het nog nefaster is om de scholing te onderbreken en terug te keren naar Armenië of Rusland, daar een nieuwe scholing starten om dan (opnieuw) na vier jaar een nieuwe beslissing te krijgen. Zij stelt nog dat de verwerende partij met geen woord rept over waar de kinderen hun scholing moeten voortzetten in afwachting van de beslissing, dat zij onmogelijk naar Rusland kunnen, zeker gezien de wachttermijnen van dergelijke procedures die vier jaar of meer overschrijden.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen niet dienstig kunnen laten uitschijnen dat het schoollopen in België en het niet kunnen lezen en schrijven in het Armeens van de jongste zoon, er gekomen is doordat de behandeling van de aanvraag meer dan vier jaar duurde. Immers werd de jongste zoon geboren in 2011 en blijkt uit de bij de aanvraag voorgelegde stukken dat hij reeds schoolliep in het Nederlands sinds 4 november 2013. Evenmin kunnen zij in dit verband dienstig erop wijzen dat de jongste zoon net schoolplichtig was bij het indienen van de aanvraag, daar deze werd ingediend op 27 juni 2018 en de jongste zoon op dat ogenblik reeds meer dan zeven jaar was en meer dan vier jaar schoolliep. Het schoollopen alsook het leren lezen en schrijven geschiedde, ook voor de jongste zoon, reeds voor het indienen van de aanvraag, minstens tonen de verzoekende partijen het tegendeel niet aan, en is dus op

zich niet te wijten aan de behandelingsduur van de aanvraag. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet dienstig betogen dat het feit dat de verwerende partij vier jaar wachtte om een beslissing te nemen aangaande de aanvraag tot humanitaire regularisatie ertoe leidt dat het nog nefaster is om de scholing te onderbreken. Bovendien tonen de verzoekende partij niet aan, niettegenstaande de motieven van de bestreden beslissing, op welke wijze het schoollopen in België en het niet kunnen lezen en schrijven in het Armeens wel een buitengewone omstandigheid zou uitmaken louter omwille van het feit dat de behandelingsduur van de aanvraag vier jaar bedraagt. Het is niet omdat de verwerende partij er vier jaar over doet om de aanvraag te behandelen dat niet langer kan worden geoordeeld dat K. en A. heden meerderjarig zijn en niet langer schoolplichtig in België en niet aangetoond wordt dat zij ingeschreven zijn als volwaardige leerlingen aan een hogeschool of universiteit, dat zij eventueel naar België kunnen terugkeren met een studentenvisum, dat de verzoekende partijen niet verklaren waarom het feit dat K. en A. geen Armeens zouden kunnen lezen of schrijven, hen belet om tijdelijk terug te keren, dat voor de jongste zoon niet wordt aangetoond dat de scholing niet in het land van herkomst kan worden verkregen, dat de scholing tevens geen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeft, die niet in het land van herkomst is te vinden, dat er geen bewijzen voorliggen van het niet kunnen lezen en schrijven in het Armeens door de jongste zoon, dat niet blijkt dat kinderen die het Armeens niet kunnen lezen en schrijven helemaal niet kunnen aansluiten in het onderwijssysteem in Armenië, dat de ouders de Armeense nationaliteit hebben en in Armenië zijn geboren en er dan ook van mag worden uitgegaan dat zij hun kind tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het gegeven dat zij nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en aldus moeten hebben beseft dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.

Waar zij zich de vraag stellen hoelang zij in Rusland moeten overleven alvorens de verwerende partij een nieuwe beslissing neemt over een nieuwe aanvraag, dat de verwerende partij vier jaar wachtte om een beslissing te nemen aangaande de aanvraag tot humanitaire regularisatie waardoor het nog nefaster is om de scholing te onderbreken en terug te keren naar Armenië of Rusland, daar een nieuwe scholing starten om dan (opnieuw) na vier jaar een nieuwe beslissing te krijgen, maken zij geenszins aannemelijk dat uit het loutere feit dat het vier jaar heeft geduurd om een beslissing te krijgen omtrent hun aanvraag in België op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou volgen dat zij ook vier jaar zouden moeten wachten op een beslissing omtrent hun aanvraag op grond van artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Bovendien tonen zij ook geenszins aan dat zij in Rusland zouden moeten overleven tijdens het afwachten van de aanvraag, minstens hebben zij dit in hun aanvraag niet aangevoerd als buitengewone omstandigheid. In dit kader wijst de Raad er nog op dat uit de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de verwerende partij heeft gemotiveerd waar het jongste kind zijn scholing dient voort te zetten in afwachting van de beslissing, daar zij erop wees dat niet wordt aangetoond dat scholing niet in het land van herkomst kan worden verkregen.

In zoverre de verzoekende partijen met hun betoog nog zouden menen dat er sprake is van een schending van de redelijke termijn, tonen zij niet aan welk belang zij hebben bij hun betoog. De eventuele vaststelling van een schending van de redelijke termijn vereiste heeft immers hoe dan ook niet tot gevolg dat er enig recht op verblijf in hoofde van de verzoekende partijen zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757).

2.11. Gelet op hetgeen voorafgaat tonen de verzoekende partijen geenszins aan dat het kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij van oordeel is dat de door hen in hun aanvraag aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

De verzoekende partijen tonen niet aan dat de verwerende partij in casu aan het begrip “*buitengewone omstandigheden*” zoals opgenomen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een invulling heeft gegeven die strijdig zou zijn met deze bepaling.

Concluderend kan dan ook worden gesteld dat niet is aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of de stukken van het dossier, dan wel op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat de aanvraag onontvankelijk is omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partijen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

2.12. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat niet is aangetoond dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, dan wel de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 930 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een vijfde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

N. VERMANDER